

ních případech, kdežto po rozumu § 8, odst. 1 a § 10 nelze vůbec mluvit o takovémto právním nároku.

Jest tedy zcela bez významu, uplatňuje-li stížnost, že v daném případě jsou tu zákonné podmínky vymáhaného nahrazení ceny hodnotou ve smyslu § 10 dávk. ř., poněvadž po zákonu, jsou-li tu tyto podmínky, vzchází úřadu vyměřovacímu toliko právo, nikdy však také právní povinnost, aby vyšetřil přírůstek hodnoty na podkladě obecné hodnoty.

Dle toho nelze shledati nezákonnost v tom, že nebylo vyhověno požadavku strany, aby při vyšetření přírůstku hodnoty vzata byla za podklad jiná hodnota, nežli smluvená zcizovací cena.

Stížnost má ovšem za to, že může svůj domnělý právní nárok opřít i o čl. 5 prováděcího nař. Avšak v příslušných ustanoveních tohoto nařízení, jež mají jedině sloužiti provádění §§ 5 a násl. dávk. ř. a jež svým obsahem jsou jen opakováním zákonných předpisů, třeba ne zcela přesným, není dle názoru soudu obsaženo nic, co by se mohlo považovati za věcnou odchylku od hořejších zákonných předpisů, tak že netřeba rozebíratí otázku, mohlo-li by vůbec a do jaké míry by mohlo nějaké ustanovení prováděcího nařízení, přesahující snad meze zákona činiti nárok na platnost.

Z těchto důvodů musela se stížnost zamítnouti jako bezdůvodná.

Č. 337.

Pensijní pojišťování: Také k rozhodování o otázce započítatelnosti příjmů pojištěncových jakožto prejudiciální pro výši nároku pojistného, jest dle § 75, odst. 2 nov. k zák. o pens. poj. povolán výlučně příslušný soud rozhodčí, resp. řádný soud, nikoliv úřad správní.

(Nález ze dne 21. února 1920 č. 426.)

Věc: Otilie Nápravníková v Humpolci proti býv. c. k. ministerstvu pro sociální péči ve Vídni stran nároku z pensijního pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Lambert Nápravník, solicítátor u Dra Bedřicha Z., advokáta v Dol. Kralovicích, byl přihlášen r. 1908 zaměstnavatelem k pensijnímu pojištění u všeob. pens. ústavu a bylo v přihlášce uvedeno, že úhrnné započítatelné roční požitky jeho činí 780 K. Na základě této přihlášky byl L. Nápravník pojišťovací listinou z 1. ledna 1909 zařazen do I. třídy služného. Když jmenovaný pojištěnec dne 7. března 1916 zemřel, podala vdova jeho u Zemské úřadovny I. všeobec. pensijního ústavu žádost za přiznání důchodů a uvádějíc, že manžel její požíval u Dra Z. měsíčního platu 95 K, žádala, aby na tuto okolnost byl vzat zřetel a aby ve výměru úřadovny, pokud dle spisů by již poměřeny byly důchody nižší, nárok na důchod vyšší výslovně byl vyhrazen.

Výměrem ze dne 17. dubna 1916 prohlásila Zemská úřadovna, že ohlášené zvýšení platu Lamb. Nápravníka neběře na vědomí, poněvadž toto hlášení stalo se již po smrti pojištěncově, kdy dodatečné zaplacení premií dle § 73, odst. 7 nov. k zák. o pens. poj. není již možné s účinkem, aby příslušná doba, resp. třída služební byla započtěna jako příspěvková.

Výměr ten byl místodržitelstvím v Praze k odporu stěžovatelčinu potvrzen.

K odvolání stěžovatelky ministerstvo sociální péče naříkaným výnosem zrušilo rozhodnutí místodržitelství pro nepřislušnost jeho a výměr zemské úřadovny ze dne 17. dubna 1916, pokud jím vyslovena byla přípustnost administrativního postupu instančního pro nesprávné poučení o opravném prostředku, jako zákonem neodůvodněný a uložilo Zemské úřadovně, aby vydala nový výměr s ustanovením § 75, odst. II. nov. o pens. poj. se srovnávající z těchto důvodů:

Jde tu o otázku, které příjmy položití jest za základ pro přiznání konkrétního nároku na rentu. K rozhodování o nárocích na rentu a o související s tím předběžné otázce započitatelnosti příjmů, kterážto otázka jest prejudiciální pro výši nároku pojistného, jest dle § 75, odst. II. nov. o pens. poj. povolán výlučně příslušný soud rozhodčí, pokud se týče řádný soud, nikoliv administrativní úřad, je-li výměru pensijního ústavu odpíráno.

O stížnosti podané u vídeňského správního soudu dne 23. října 1918, vytýkající nezákonnost posléz uvedeného rozhodnutí i vadnost řízení, uvážil nejvyšší správní soud, který jest dle § 2 zákona ze dne 2. listopadu 1918 č. 3 sb. z. a n. výlučně povolán o ní rozhodovati, toto:

Dle vylíčeného stavu věci činí stěžovatelka nárok, aby jí renta vyměřena byla na základě jiné třídy služného, vyšší oné, do které pojištěnec byl pravoplatně zařazen.

Jest tudíž spornou otázka, dle které třídy služného má určen býti základní obnos, směrodatný pro výši vdovské renty a vychovávacího příspěvku.

Zemská úřadovna pensijního ústavu výrokem svým, že nebéře na vědomí ohlášené zvýšení platu pojištěnecova, odepřela vyměření rentu na základě služebních požitků ve výši stěžovatelkou udané, čímž zřejmě dala na jevo, že renta a příspěvky vychovávací mají být vyměřeny dle té třídy služného, do které stěžovatel pojišťovací listinou pravoplatně byl zařazen.

Výrokem tím rozhodla zemská úřadovna o předběžné otázce, na jejíž zodpovědění závisí rozhodnutí o výši nároku a dlužno proto ve výroku tom spatřovati také již rozhodnutí o nároku stěžovatelčině.

Dle § 75, odst. II. nov. o pens. poj. ze dne 25. června 1914 č. 138 ř. z. může však výměrům pensijního ústavu a jeho zemských úřadoven aneb náhradního ústavu, ve kterých se rozhoduje o učiněných nárocích pojištěnců nebo jejich rodinných příslušníků vůči nositeli pojištění, odpíráno býti toliko žalobou u příslušného rozhodčího soudu aneb u příslušného řádného soudu.

Z ustanovení odst. III., § 75 cit. zák. pak jasně plyne, že jen výměry, které nejsou rozhodnutím o nároku vůči nositeli pojištění, mohou býti brány v odpor pořadem instancí správních. Usuzuje-li tedy stížnost ze znění odst. III. § 75 l. c., že otázka, o kterou tu jde, spadá netoliko do pravomoci soudu rozhodčího, nýbrž též do kompetence úřadů správních, odporuje názor ten jasnému znění zmíněných předpisů.

Poněvadž stěžovatelka odporuje rozhodnutí o nároku jí vzneseném, srovnává se rozhodnutí žalovaného úřadu s ustanovením § 75, odst. II. nov. o pens. poj. a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.